

— **Н**аправил си си татуировка?
За трети път задавам на Холдър този въпрос, но просто не мога да повярвам. Не е типично за него. Особено след като не аз съм го подтикнал към това.

— Господи, Даниел — въздъхва той на другия край на линията. — Престани. И спри да ме питаш защо.

— Просто е странно да татуираш подобно нещо върху себе си. *Безнадежден случай*. Много потискаща фраза. Но въпреки това съм впечатлен.

— Трябва да вървя. Ще ти се обадя по-късно тази седмица.

Въздъхвам в телефона.

— Боже, каква гадост, човече. Единственото хубаво нещо в това училище, откакто ти се премести, е петият час.

— Какво имаш пети час? — пита Холдър.

— Нищо. Забравили са да ми определят клас, затова всеки ден се спотайвам един час в килера с почистващите препарати.

Холдър се смее. Докато го слушам, осъзнавам, че го чувам да се смее за първи път, откакто умря Лес преди два месеца. Може би преместването в Остин наистина ще му се отрази добре.

Звънецът звъни и аз, придържайки телефона с рамо, свалям якето си и го мятam на пода на килера. Гася лампата.

— По-късно ще поговорим. Време е за дрямка.

— Доскоро — отвърща Холдър.

Затварям и нагласям алармата за след петдесет минути,

сетне оставям телефона в ъгъла. Отпускам се на пода и се излягам върху якето. Затварям очи и се замислям за цялата отвратителна година. Мразя това, което преживява Холдър, а аз съм безсилен да направя каквото и да било. Досега нито един човек около мен не е умирал, още по-малко някой толкова близък като сестра ми. Сестра *близначка*, по-точно.

Дори не се опитвам да му дам съвет, но ми се струва, че това му харесва. Мисля, че той се нуждае от мен просто за да продължи да бъде себе си, защото Бог знае, че останалите в цялото това шибано училище и понятие нямат как да се държат с него. Ако не бяха толкова тъпи задници, навярно той все още щеше да бъде тук и училището нямаше да е такава гадост.

Обаче е гадост. Всички в това място са гадняри и аз ги мразя. Мразя всички, освен Холдър, защото те са виновни той вече да не е тук.

Протягам крака напред, кръстосвам глезени и закривам очите си с ръка. Добре че поне имам този пети час.

Петият час е готин.

* * *

Рязко отварям очи и простенвам, когато нещо се стоварва върху мен.

Чувам звук от захлопваща се врата.

Какво става, по дяволите?

Поставям ръце върху това, което току-що се стовари отгоре ми, и понечвам да го претърколя от себе си, когато ръцете ми докосват нечия мека коса.

Това човек ли е?

Момиче?

Върху мен току-що падна момиче. В килера с метлите. И тя плаче.

– Коя си ти, по дяволите? – питам предпазливо.

Която и да е, тя се опитва да ме отблъсне, но изглежда и двамата се извърщаме в една посока. Аз се повдигам и се опитвам да я претърколя до себе си, но главите ни се удрят.

– Мамка му! – промърморва тя.

Падам върху импровизираната си възглавница и потърквам челото си.

– Съжалявам.

Този път нито един от двамата ни не помръдва. Чувам я как подсмърча, старейки се да не плаче. Не мога да видя нищо на пет сантиметра от носа си, защото лампата продължава да е угасена, но внезапно установявам, че нямам нищо против, че тя продължава да е просната отгоре ми, защото ухае невероятно.

– Струва ми се, че се изгубих – осведомява ме моята неканена гостенка. – Мислех, че влизам в тоалетната.

Клатя глава, макар да знам, че тя не може да ме види.

– Не е тоалетна – осветлявам я. – Но защо плачеш? Ударил ли се, когато падна?

Усещам как цялото ѝ тяло потръпва от въздишката ѝ. Макар да нямам представа коя е тя или как изглежда, долавям тъгата ѝ и от това на мен също ми става малко тъжно. Не знам как се случва, но ръцете ми я обгръщат и бузата ѝ се отпуска върху гърдите ми. В продължение на пет секунди ние преминаваме от крайно неудобно в доста удобно положение, сякаш сме го правили цял живот.

Това е странно и нормално, и горещо, и тъжно, и неobiкновенено, и аз действително не искам да я пускам. Изпитвам нещо като еуфория, сякаш сме в някаква вълшебна приказка. Сякаш тя е Камбанка, а аз – Питър Пан.

Не, почакайте. Аз не желая да бъда Питър Пан.

Може би тя е Пепеляшка, а аз – нейният Прекрасен принц.

Да, тази фантазия е по-добра. Пепеляшка е готина дори тогава, когато се поти и труди до изнемога край готварската печка. Освен това изглежда страхотно в балната си рокля. А и няма да навреди, че се срещаме в килера с метлите. Много подходящо.

Усещам как тя вдига ръка към лицето си и навярно избърсва една сълза.

– Мразя ги – тихо промълвява.

– Кого?

– Всички – отвръща момичето. – Всичките ги мразя.

Затварям очи и вдигам ръка, сетне погалвам косата ѝ, стараейки се с все сили да я успокоя. *Най-после някой, който наистина разбира.* Нямам представа защо мрази всички, но определено имам чувството, че има много основателна причина за това.

– И аз мразя всички, Пепеляшке.

Тя тихо се размива, навярно неразбираща, задето току-що я нарекох Пепеляшка, но поне вече не плаче. Смахът ѝ е опияняващ и аз сериозно се замислям как мога да я накарам отново да се засмее. Опитвам се да измъдрия нещо забавно, когато тя повдига лице от гърдите ми и се накланя напред. И преди да се осъзная, чувствам устните ѝ върху своите и не съм сигурен дали да я отблъсна, или да се претърколя отгоре ѝ. Понечвам да вдигна ръце към лицето ѝ, но тя се отдръпва също толкова бързо, колкото ме целуна.

– Извини ме – смотолева. – Трябва да вървя.

Поставя дланите си на пода до мен и започва да се повдига, но аз обгръщам лицето ѝ с шепи и я притеглям обратно върху себе си.

– Не – заявявам, приближавам устата ѝ към своята и я целувам.

Устните ми остават впити в нейните, докато я полагам до мен. Нагласям я така, че главата ѝ се отпуска върху якето ми. Дъхът ѝ има аромат на плодови желирани бонбони и това ме заставя да продължа да я целувам, докато успея да определя точно всички вкусови оттенъци.

Ръката ѝ докосва рамото ми и силно ме стисва, когато езикът ми нахлува в устата ѝ. Върхът на нейния език има вкус на ягоди.

Дланта ѝ остава на мястото си, но от време на време се движи по тила ми, после отново се връща върху рамото ми. Аз държа своята ръка на талията ѝ и нито веднъж не докосвам друга част от тялото ѝ. Единственото нещо, което изследваме, са устните ни. Целуваме се, без да издаваме нито звук. Целуваме се, докато не прозвучава алармата на

телефона ми. Въпреки шума нито един от двама ни не спира. Дори не се поколебаваме. Целуваме се още цяла минута, докато не се разнася звънът на звънеца в коридора, последван от захлопването на вратички на шкафчетата и жуженето на гласовете. Изведнъж нашият момент ни е откраднат от страничните училищни фактори.

Устните ми застиват върху нейните, сетне бавно ги отдръпвам.

– Трябва да влизам в час – прошепва тя.

Кимам, макар че тя не може да ме види.

– Аз също – промърморвам.

Тя започва да се повдига под мен. Обръщам се по гръб и усещам как тя се приближава по-близо до мен. За миг устата ѝ се среща с моята, после тя се отдръпва и се изправя. В секундата, когато отваря вратата, светлината откъм коридора изпълва малкото помещение и аз стискам очи и ги засенчвам с ръка.

Чувам как вратата се захлопва зад нея и докато успея да привикна със светлината, тя отново е изчезнала.

Въздъхвам тежко. Оставам да лежа на пода, докато възбудата ми, породена от нея, премине. Не знам коя, дявол да го вземе, е тя, нито защо се бе оказала тук, но с цялото си сърце се надявам да се върне. По дяволите, нужно ми е много повече.

* * *

Тя не дойде на следващия ден. Нито на по-следващия. Всъщност днес става точно една седмица, откакто тя буквално падна в обятията ми, и аз успях да се убедя, че навярно целият този ден е бил просто сън. Почти цялата предишна нощ бях останал буден и бях гледал филми за зомбитата с Чънк, но въпреки че бях спал само два часа, не съм сигурен, че съм могъл да си въобразя всичко случило се. Моите фантазии изобщо не са толкова забавни.

Независимо дали тя ще се върне, или не, аз продължавам да нямам пети час и докато някой не се сети за мен, все така ще се крия тук. Всъщност миналата нощ спях доста

добре, затова не съм уморен. Вадя телефона си, за да напиша есемес на Холдър, когато вратата на килера леко се откrexва.

– Тук ли си, хлапе? – чувам шепота ѝ.

Сърцето ми тутакси се разтуптява. Не знам дали е задето тя се е върнала, или просто защото лампата свети, а аз в действителност не съм сигурен дали искам да видя как изглежда тя, когато отвори докрай вратата.

– Тук съм – отвърщам.

Вратата остава леко откrexната. Тя промушва ръка вътре, плъзва я по стената, докато напихва ключа, завърта го и светлината угасва. Вратата се отваря, тя се вмъква в стаичката, сетне бързо я затваря зад себе си.

– Може ли да се скрия заедно с теб? – пита тя. Гласът ѝ звучи малко по-различно от последния път. По-весело.

– Днес не плачеш – отбелязвам.

Долавям как тя се приближава към мен. Бръсва крака ми и разбира, че седя върху плота до мивката, заобикаля ме, напихва свободно място и се нагласява до мен.

– Днес не съм тъжна – отвърща тя и този път гласът ѝ звучи доста по-близо.

– Добре.

Двамата мълчим няколко секунди, но тишината е приятна. Не знам защо се е върнала, нито защо ѝ е отнело цяла седмица, за да го стори, но се радвам, че е тук.

– Защо беше тук миналата седмица? – пита момичето. – И защо сега си тук?

– Объркване в програмата. Нямам пети час, затова се крия тук с надеждата, че никой няма да забележи.

Тя се разсвива.

– Умно.

– Аха.

За около минута отново се възцарява тишина. Ръцете ни стискат ръба на плота и всеки път, когато тя залюлва краката си, пръстите ѝ леко докосват моите. Накрая аз просто захлупвам ръката ѝ с моята и я слагам върху скута си. Изглежда странно да сграбча ръката ѝ просто така,

но миналата седмица двамата се целувахме цели петнайсет минути, така че държането на ръце всъщност си е направо връщане в изходно положение.

Пръстите ѝ се преплитат с моите, дланите ни се срещат, после аз стисвам ръката ѝ.

– Толкова е приятно – казва тя. – Досега никога не съм държала някого за ръка.

Застивам.

По дяволите, на колко години е това момиче?

– Ти не си в прогимназията, нали?

– *Господи*, не. Просто никога досега не съм държала нечия ръка. Момчетата, с които съм била, изглежда са забравяли за тази част. Но е мило. Харесва ми.

– Аха – съгласявам се. – Мило е.

– Почакай – сепва се тя. – *Ти* също не си от прогимназията, нали?

– Не. Още не съм – отвърщам.

Тя залюлява крак настрани, леко ме ритва, а после двамата се разсмиваме.

– Това е малко странно, нали? – пита тя.

– Уточни. Много неща биха могли да бъдат сметнати за странни, затова не съм сигурен точно какво имаш предвид.

Долавям как тя свива рамене.

– Не знам. Това. Ние. Целуваме се, разговаряме и се държим за ръце, а дори не знаем как изглеждаме.

– Аз изглеждам много добре – заявявам.

Тя се смее.

– Говоря сериозно. Ако сега можеше да ме видиш, щеше да паднеш на колене и да ме умоляваш да бъда твое гадже, за да можеш да се фукаш с мен в училище.

– Малко вероятно – отсича тя. – Аз нямам връзки и гаджета. Прекалено са надценени.

– Щом не се държиш за ръце с никого и нямаш гаджета, тогава какво *правиш*?

Момичето въздъхва.

– Почти всичко останало. Знаеш ли, на мен ми се носи

слава. Всъщност напълно е възможно двамата да сме правили секс преди и дори да не го осъзнаваме.

– Невъзможно. Щеше да ме запомниш.

Тя отново се засмива. Колкото и да ме забавлява разговорът с нея, този смях ме кара да поискам да я дръпна на пода и да не правя нищо друго, освен отново да я целувам.

– Действително ли изглеждаш добре? – скептично пита тя.

– Ужасно добре – уверявам я.

– Нека позная. Тъмна коса, кафяви очи, страхотни плочки, бели зъби и се обличаш от „Абъркомби § Фич“¹.

– Близко си. Права си за цвета на очите, страхотните плочки и белите зъби, но обикновено се обличам от „Американ Игъл Аутфитс“² и косата ми е светлокестенява.

– Впечатляващо – постановява моята невидима събеседница.

– Сега е мой ред – казвам. – Гъста руса коса, големи сини очи, готина малка бяла рокличка с подходяща шапка, тъмносиня кожа и си около шейсет сантиметра висока.

Тя гръмко се засмива.

– Да не се падаш по Смърфиета?

– Едно момче може да си помечтае.

Смехът ѝ отново еква и от звука сърцето направо ме заболява. Заболява ме, защото наистина искам да узная кое е това момиче, но се боя, че когато разбере, навярно няма да я искам така, както я желая сега.

Тя си поема дълбоко дъх и в стаичката става тихо. Толкова тихо, че е почти неудобно.

– След днешния ден повече няма се върна тук – изрича едва-едва.

Стисвам ръката ѝ, изненадан от тъгата, която ме завладява от това нейно признание.

– Местя се. Не веднага, но скоро. Това лято. Просто смятам, че би било глупаво да се върна тук, защото накрая

¹ Американски лайфстайл търговец на дребно, който се фокусира върху ежедневното облекло. – Б. пр.

² Магазили за маркови дрехи. – Б. пр.

ще светнем лампата или ще се изтървем и ще си кажем имената, а аз просто не мисля, че искам да знам кой си ти.

Погалвам с палец дланта ѝ.

– Тогава защо се върна днес?

Тя леко въздъхва.

– Исках да ти благодаря.

– За какво? Задето те целувах? Защото това е всичко, което съм направил.

– Да – сухо заявява тя. – Точно. Задето ме целува. Задето *само* ме целува. Знаеш ли колко отдавна някое момче *само* ме е целувало? След като си тръгнах миналата седмица, се опитах да си спомня, но не можах. Всеки път, когато ме е целувало някое момче, винаги толкова е бързало да премине към това, което става след целувките, че честно да си призная, не мисля, че някой изобщо е имал време истински да ме целуне.

Клатя глава.

– Това действително е потискащо. Но не ми приписвай прекалено големи заслуги. В миналото и аз бях известен с това, че претупвах тази част. Просто миналата седмица не бързах, защото ти се целуваш феноменално.

– Да – уверено заявява тя. – Знам. Представи си само какво ще е усещането да се любиш с мен.

Преглъщам внезапно образуващата се буца в гърлото ми.

– Повярвай ми, знам. От около седем дни мечтая за това.

Краката ѝ спират да се люлеят. Не знам дали коментарът ми я е накарал да се почувства неудобно.

– Знаеш ли още кое е тъжно? Че досега никой не се е любил с мен.

Разговорът се насочва в странна посока. Определено.

– Ти си млада. Имаш много време за това. Девствеността всъщност е доста възбуждаща, така че няма защо да се притесняваш за това.

Тя се смее, но този път смехът ѝ е тъжен.

Странно е, че вече мога да различавам смеха ѝ.

– Аз *не* съм девствена. Затова е тъжно. По отношение на

секса съм доста опитна, но като се огледам назад... Никога не съм обичала никого от тях. Нито пък някой от тях ме е обичал. Понякога се чудя дали сексът с човек, който истински те обича, е различен. По-хубав.

Размишлявам над въпроса ѝ и осъзнавам, че не знам отговора. Аз също не съм обичал никого.

– Добър въпрос – изричам. – Действително е тъжно, че и двамата сме правили секс, както изглежда много пъти, но никой от нас никога не е обичал партньора си. Това говори доста за характерите ни, не мислиш ли?

– Аха – тихо проронва тя. – Сигурно е така. Много тъжна истина.

Ние се умълчаваме, а аз все още държа ръката ѝ. Не мога да спра да мисля за това, че досега никой не е държал ръката ѝ. Това ме кара да се питам дали аз съм държал ръката на някое от момичетата, с които съм правил секс. Не че са били чак толкова много, но достатъчно, за да помня дали съм държал ръката на някое от тях.

– Аз може да съм едно от онези момчета – засрамено признавам. – Не съм сигурен дали някога досега съм държал ръката на някое момиче.

– Държиш моята – напомня ми тя.

Бавно кимам.

– Да, така е.

Минават още няколко минути в мълчание, преди тя отново да заговори:

– Ами ако след четиресет и пет минути си тръгна оттук и никога повече не държа ръката на друго момче? Ако изживея живота си такава, каквата съм сега? Ако момчетата продължат да ме приемат за даденост и аз не направя нищо, за да променя това? Ако правя много секс, но никога не узная какво е да се любиш?

– Тогава не го прави. Намери си добро момче, станете сериозни гаджета и всяка нощ прави любов с него.

Тя простенва.

– Това ме ужасява. Колкото и да ми е любопитно да узная каква е разликата между правенето на секс и любенето,

отношението ми към сериозните връзки не ми позволява да разбера.

Известно време обмислям думите ѝ. Странно е, защото тя говори като моята женска версия. Не съм сигурен дали съм против сериозните връзки толкова, колкото е тя, но определено никога не съм казвал на момиче, че го обичам, и искрено се надявам това да не се случва още много дълго време.

– Наистина ли никога няма да се върнеш? – питам аз.

– Наистина няма да се върна – отвърща тя.

Пускам ръката ѝ, притискам длани в плота и скачам долу. Заставам пред нея и поставям ръце от двете ѝ страни.

– Нека решим нашия проблем още сега.

Тя се обляга назад.

– Какъв проблем?

Придвижвам ръцете си и ги слагам върху бедрата ѝ, после я придърпвам към себе си.

– Имаме цели четиресет и пет минути, за да поработим над това. Аз съм напълно сигурен, че мога да те любя за четиресет и пет минути. Ние ще разберем какво е това и дали за в бъдеще си струва да имаме сериозни връзки. По този начин, когато си заминеш оттук, ти няма да се тревожиш, че не знаеш какво е да се любиш с някого.

Тя нервно се засмива, а после отново се накланя към мен.

– Но как ще се любиш с някого, в когото не си влюбен?

Привеждам се и шепна в ухото ѝ:

– Ще се преструваме.

Чувам как дъхът ѝ засяда в дробовете. Тя леко извърща лице към моето и аз усещам как устните ѝ се притискат към бузата ми и прошепва:

– Ами ако сме лоши актьори?

Затварям очи, защото вероятността да се любя с това момиче само след няколко минути, е прекалено вълнуваща, за да я понеса спокойно.

– Трябва да се явиш на прослушване – заявява тя. – Ако си достатъчно убедителен, може и да се съглася с абсурдната ти идея.

– Става – кимам аз.

Отстъпвам крачка назад, свалям ризата си и я постилам на пода. Грабвам якето си от плота и разстилам и него. После се извърщам към плота и я притеглям към себе си. Тя ме прегръща и заравя глава в шията ми.

– Къде ти е ризата? – пита и плъзга ръце по раменете ми. Аз я отпускам на пода по гръб. Настанявам се удобно до нея и я привличам към себе си.

– Ти лежиш върху нея – осведомявам я.

– О! – възкликва тя. – Това е много грижовно.

Вдигам ръка към бузата ѝ.

– Така постъпват влюбените.

Усещам усмивката ѝ.

– А колко сме влюбени ние двамата?

– До уши – уверявам я.

– Защо? Какво обичаш най-много в мен?

– Смеха ти – мигом отвръщам, без да съм сигурен доколко е измислица. – Обичам чувството ти за хумор. Освен това обичам как затъкваш косата си зад ухото, когато четеш. И ми харесва, че мразиш да говориш по телефона, също като мен. Обожавам онези малки бележки, които ми пишеш с очарователния си почерк. И ми харесва, че обичаш кучето ми, защото то наистина те обожава. Обичам да взимам душ с теб. Винаги е толкова забавно.

Плъзвам ръката си от бузата ѝ към тила, навеждам се и нежно целувам устните ѝ.

– Леле! – ахва тя. – Ти действително си много убедителен.

Усмивам се и се отрпвам.

– Недей да излизаш от образ – подкачам я. – Сега е твой ред. Какво обичаш в мен?

– Обичам кучето ти. То е страхотно. Освен това обичам как отваряш вратата и я придържаш, за да мина. Харесва ми, че не се преструваш като всички останали, че харесваш черно-белите филми, защото те ме отегчават до смърт. Освен това ми харесва да бъда в дома ти и как всеки път, когато родителите ти не ни гледат, ти си открад-

ваш целувки. Но най-много обичам, когато те заловя да се взираш в мен. Обожавам това, че не отместваш поглед, а продължаваш да ме зяпаш невъзмутимо, сякаш изобщо не те е срам, че не можеш да спреш да ме гледаш. Това е всичко, което искаш да правиш, защото ме смяташ за най-изумителното момиче на света. Обичам това, че толкова силно ме обичаш.

– Напълно си права – прошепвам. – Обичам да те гледам.

Целувам устата ѝ, сетне обсипвам с целувки бузата и брадичката ѝ. Притискам устни към ухото ѝ и макар да знам, че само се преструваме, устата ми пресъхва при мисълта за думите, готови да излязат от устата ми. Поколебавам се, почти решавайки да замълча. Но една по-голяма част от мен желае да ги изрече. Огромна част от мен иска те действително да се верни, а една малка смята, че наистина биха могли.

Прокарвам пръсти през косата ѝ.

– Обичам те – прошепвам.

Тя си поема дълбоко дъх. Сърцето ми блъска в гърдите и аз притихвам, очаквайки реакцията ѝ. Нямам представа какво ще последва. Също както и тя.

Ръцете ѝ бавно се плъзват нагоре по раменете ми към шията. Тя накланя глава, така че устата ѝ се притиска в ухото ми.

– Аз те обичам повече – шепне.

Усещам усмивката на устните ѝ и се чудя дали е също толкова широка, колкото моята. Не знам защо внезапно се изпълвам с такава наслада, но това е факт.

– Красива си – мълвя, приближавайки устни до нейните. – Толкова дяволски красива. И всеки от онези типове, който е пропуснал това, е пълен глупак.

Тя скъсява разстоянието между устните ни и аз я целувам, но този път целувката изглежда много по-интимна. За един кратък миг действително чувствам, че обичам всички онези неща в нея и тя наистина обича всички тези неща в мен. Ние се целуваме, докосваме и сваляме останалите си дрехи с такава бързина, сякаш нямаме време.

Предполагам, че формално е точно така.

Вадя портфейла си от джоба на дънките, измъквам един презерватив и отново се притискам към нея.

– Можеш да размислиш – прошепвам, надявайки се с цялата си душа, че тя няма да го стори.

– Ти също.

Прихвам.

Тя също.

После и двамата млъкваме и прекарваме остатъка от времето, доказвайки колко силно се обичаме.

* * *

Сега стоя на колене и тихо събирам дрехите си. След като нахлузвам ризата си презглава, ѝ помагам да облече своята блузка. Изправям се, обувам дънките си и ѝ подавам ръка, за да стане. Отпускам брадичка върху темето ѝ, притеглям я към гърдите си, осъзнавайки колко идеално си пасваме.

– Мога да светна лампата, преди да тръгнеш – предлагам. – Не си ли любопитна да видиш лицето на момчето, в което си лудо влюбена?

Тя се смее и клати глава.

– Това ще съсипе всичко. – Ризата ми приглушава думите ѝ, затова тя повдига глава и накланя лице към моето. – Нека не разваляме този момент. След като разберем кои сме, все ще открием нещо, което не харесваме. Може би *много* неща, които не харесваме. А сега е свършено. Винаги можем да пазим този прекрасен спомен за онзи път, когато сме обичали някого.

Отново я целувам, но за кратко, защото звънецът иззвънява. Тя само притиска глава към гърдите ми и ме прегръща по-здраво.

– Трябва да вървя – прошепва.

Затварям очи и кимвам.

– Знам.

Изненадан съм колко силно не искам да я пусна, знаей-

ки, че никога повече няма да я видя. Готов съм да я моля да остане, но в същото време знам, че тя е права. Всичко това е свършено, защото ние се *преструваме*, че е такава.

Тя започва да се отдръпва от мен, затова аз за последен път обхващам лицето ѝ с длани.

– Обичам те, бейби. Ще ме чакаш ли след училище? На нашето обичайно място?

– Знаеш, че ще бъда там. И аз също те обичам.

Моята въображаема любима се повдига на пръсти и притиска устни към моите – жадно, отчаяно и тъжно. Отдръпва се и се запътва към вратата. Щом започва да я отваря, аз бързо пристъпвам към нея и я затварям с длан. Притискам гърди към гърба ѝ и се привеждам към ухото ѝ.

– Искане ми се това да е истинско – шепна. Слагам ръка върху дръжката и я завъртам. Извърщам глава, когато тя отваря вратата и се измъква навън.

Въздъхвам и прокарвам ръце през косата си. Мисля, че ми трябват няколко минути, преди да напусна тази стаичка. Не съм сигурен, че искам да забравя уханието ѝ. Всъщност стоя тук, в тъмното, и с все сили се опитвам да съхраня в паметта си най-малките подробности за нея, защото спомените са единственото, което ще ми остане.